

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-10 У. 11235/20
04.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Савић, председника већа, Јелене Николић и Јасмине Крстић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Драгојлов, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Друштва са ограниченом одговорношћу АА, из ..., ..., чији је законски заступник ББ, кога заступа пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из Београда, Кнеза од Семберије 16, уз учешће заинтересованог лица ВВ доо у стечају ..., ..., кога заступа Ранко Милетић, стечајни управник из Бора, ради поништаја става првог диспозитива решења туженог Министарства финансија Републике Србије, број 465-02-343/1998-07 од 11.02.2020. године, у предмету изузимања земљишта, након одржане усмене јавне расправе дана 03.05.2023. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 04.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, број 465-02-343/1998-07 од 11.02.2020. године у ставу првом диспозитива решења и предмет у том делу **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Министарство финансија Републике Србије да тужиоцу Друштву са ограниченом одговорношћу АА, из ..., ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 80.701,52 динара у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде, са законском затезном каматом од дана истека рока за добровољно извршење решења до коначне исплате.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, ставом првим диспозитива, одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против става 1. диспозитива решења Одељења за урбанизам, стамбено-комуналне делатности грађевинарство и имовинско правне послове Општинске управе општине Сокобања, број 465-10/95-02 од 22.05.2018. године, а ставом другим диспозитива оспореног решења поништено је наведено првостепено решење у ставу 2. и 3. диспозитива и у том делу предмет је враћен првостепеном органу на поновни поступак по примедбама изнетим у образложењу овог решења, с тим да у осталом делу наведено решење остаје непромењено.

Првостепеним решењем, ставом првим диспозитива, одлучено је да се делимично поништава решење Одељења за привреду, финансије и урбанизам општине Сокобања, број 465-10/95-02 од 09.05.1996. године, у односу на изузимање дела катастарске парцеле ... КО Сокобања у површини од 0.11,38 ха. Ставом другим диспозитива првостепеног решења одлучено је да се прекида поступак по захтеву ВВ ДОО ..., за поништај правоснажног решења Одељења за привреду, финансије и урбанизам општине Сокобања, број 465-10/95-02 од 09.05.1996. године у односу на део катастарске парцеле ... КО Сокобања, у површини од 0.05,55 ха, а ставом трећим диспозитива одређено је да ће се поступак по захтеву ВВ ДОО ..., наставити након правоснажног окончања поступка пред Агенцијом за реституцију Републике Србије, број 46-006703/2013, број 46-01768/2013 и број 46-001852/2013 године.

Тужбом, поднетом преко пуномоћника дана 07.07.2020. године, тужилац оспорава законитост оспореног решења у ставу првом диспозитива, наводећи да је оспореним решењем повређено материјално право на штету тужиоца. Тужбом детаљно анализира и оспорава активну легитимацију подносиоца захтева ВВ доо ... и истиче да се не може прихватити закључак туженог и првостепеног органа да је пресудом Управног суда У 16714/14 од 08.06.2015. године прихваћена активна легитимација на страни ДОО ВВ ..., као и да се тужени орган уопште не упушта у утврђивање као истините чињенице постојања сукцесије између ГГ у стечају и ДОО ВВ Наводи да поред утврђивања постојања сукцесије, а у смислу правилне примене одредбе из члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/2003, 34/2006 и 39/2009-Одлука УС), у овој управној ствари је, било потребно утврдити намену за коју је земљиште изузето, као и чињеницу да ли је од момента изузимања до момента подношења захтева за поништај решења о изузимању градског грађевинског земљишта, исто земљиште променило намену у складу са законом. Указује да је значајно утврдити, ангажовањем вештака одговарајуће (не само геодетске) струке, да ли је спорно земљиште приведено планираној или касније измењеној намени у складу са законом, односно намени за коју је извршено изузимање земљишта и, на крају, да ли је прошао рок од годину дана од дана ступања на снагу закона који је остављен кориснику градског грађевинског земљишта да земљиште приведе намени за коју је изузето. Поднеском, достављеним суду дана 27.05.2021. године, тужилац је обавестио суд да је опозвао пуномоћје свом ранијем пуномоћнику и ангажовао новог пуномоћника, као и да допуњава раније поднету тужбу. Сматра да је закључак другостепеног органа у оспореном решењу неправилан, јер је примена одредбе члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи у конкретном случају била

искључена, због чега је побијано решење незаконито. Наводи да је заинтересовано лице свој захтев, којим је покренут овај управни поступак, засновало на одредби члана 86. став 7. тада важећег Закона о планирању и изградњи, којим је било прописано да ће се на захтев ранијег сопственика, односно његовог законског наследника, поништити правноснажно решење о изузимању градског грађевинског земљишта из његовог поседа ако корисник градског грађевинског земљишта исто не приведе намени за коју је земљиште изузето у року од годину дана од дана ступања на снагу овог закона. Међутим, тужилац указује да су првостепени и тужени орган пропустили да правилно утврде да је овакав захтев заинтересованог лица био неоснован, јер нису били испуњени услови из наведеног члана 86. став 7. раније важећег Закона о планирању и изградњи и то како у погледу предмета захтева, тако и у погледу субјекта који може истаћи такав захтев, јер је одредба члана 86. наведеног закона правила јасну разлику између две ситуације - прва ситуација у којој је земљиште из државне својине дато на коришћење лицима ради изградње објекта која нису започели са градњом објекта (став. 1.) и друга ситуација где је земљиште изузето из поседа ранијих сопственика у корист општине као корисника, а општина га није привела намени за коју је изузето (став 7.). Даље наводи да се прва ситуација (чл. 86. ст. 1.) у пракси звала поништај решења о коришћењу, а друга (чл. 86. ст. 7.) поништај решења о изузимању, те да је у првој ситуацији поступак могао да покрене надлежни општински правобранилац и да захтевом тражи да се поништи решење којим је општина дала право коришћења земљишта лицу које није земљиште привело намени због које је одузето, а да овим захтевом општина заправо настоји да себи врати право коришћења земљишта које је уступила трећем лицу ради изградње објекта, јер то лице није испунило сврху због које му је земљиште дато. Дакле, у ситуацији када је општина изузела земљиште од ранијег сопственика у своју корист, па потом право коришћења тог земљишта пренела трећем лицу ради изградње објекта, као што је у овој управној ствари случај, једини могући начин да том трећем лицу престане право коришћења земљишта је био доношењем решења у складу са одредбом члана 86. став 1. Закона о планирању и изградњи, због незапочињања изградње објекта у прописаном року. Наводи да у случају када је општина даље располагала изузетим земљиштем, као у конкретном случају, није се могао применити члан 86. став 7. Закона о планирању и изградњи, већ члан 86. став 1. истог закона који је регулисао ту конкретну ситуацију. Указује да, с обзиром да је првостепени орган утврдио да општина Сокобања на дан подношења захтева није уписана као корисник наведене парцеле, већ да је као корисник земљишта уписан тужилац коме је општина пренела право коришћења, то је првостепени орган био дужан да захтев заинтересованог лица за поништај решења о изузимању одбије као неоснован. Такође, тужилац указује да је другостепени орган пропустио да утврди да је диспозитив првостепеног решења нејасан, будући да се не може поуздано утврдити од кога се изузето земљиште изузима, нити коме се изузето земљиште враћа, као и да је исто решење очигледно ништаво, јер услед учињене описане повреде, његово извршење уопште није могуће. Тужилац указује да је предметну парцелу делимично изградио и потпуно уредио за обављање угоститељске делатности и она се управо на тај начин користи током летњег периода, почев од маја па све до октобра месеца. Због потребе да се угоститељска делатност на парцели обавља искључиво током периода у коме преовладава лепо време, парцела је уређена тако да доминирају отворене и надкривене терасе са пратећим услужним објектима, и као таква се користи искључиво за пружање угоститељских услуга, што је и њена предвиђена намена из

важећег планског документа ПГР подручја Сокобања. Најзад, тужилац истиче да тужени орган није ценио нити један једини навод тужиоца изнет у жалби. Предлаже да суд закаже и одржи јавну расправу и потом донесе пресуду којом ће тужбу уважити, поништити решење туженог органа од 11.02.2020. године, усвојити жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, поништити првостепено решење у ставу 1. диспозитива и одбити захтев заинтересованог лица за поништај решења Одељења за привреду, финансије и урбанизам општине Сокобања бр. 465-10/95-02 од 09.05.1996. године у односу на изузумање дела катастарске парцеле бр. ... КО Сокобања, у површини од 1138м², а туженог обавезати да тужиоцу накнади трошкове управног спора колико они буду изнели, с тим да је у тужби наведен трошковник на име састава тужбе износ од 30.000,00 динара по АТ и на име судских такси по одмерању суда у складу са таксеном тарифом.

Тужени орган доставио је суду 24.11.2020. године одговор на тужбу и списе предмета, у коме наводи да остаје при разлозима изнетим у оспореном решењу и предлаже суду да тужбу одбије као неосновану.

Дана 04.05.2023. године тужени орган доставио је суду допуну списка предмета.

Заинтересовано лице, коме је су тужба и допуна тужбе достављене на одговор до почетка усмене јавне расправе одговор на тужбу није доставило суду.

Управни суд је 03.05.2023. године одржао усмену јавну расправу применом члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), у присуству пуномоћника тужиоца и заступника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног туженог органа.

На усменој јавној расправи пуномоћник тужиоца је изјавио да у свему остаје код навода изнетих у тужби и захтеву за поништај оспореног решења и додао да заинтересовано лице није било овлашћено да поднесе захтев, јер је чланом 84. Закону о планирању и изградњи јасно прописано ко се сматра ранијим сопствеником, а то је лице од кога је земљиште изузето, односно лице које је било сопственик земљишта на дан ступања на снагу Закона о национализацији. Приложио је суду решење Министарства финансије Републике Србије број 465-02-343/1998-07 од 10.08.2022. године, које је донето у односу на другу парцелу, кп. бр. ..., у коме је на страни 3. дат заључак да се не може поништити решење којим је изузета парцела која представља део парцеле у склопу комплекса земљишта које је изузето ради стамбене изградње. Навео је и да не спори чињеницу да је заинтересовано лице правни следбеник ДД, али је поново указао суду на то да заинтересовано лице није било легитимисано на подношење захтева због чињенице да заинтересовано лице није било ранији сопственик изузетог земљишта. На крају је додао и да је у поновном поступку, у поступку који се односи на другу парцелу, односно парцелу кп.бр. ... у КО Сокобања у површини од 0.05,55ха, у извршењу решења од 24.03.2023. године, извршено вештачење и да је допунским налазом вештака грађевинске струке утврђено да парцела ... не представља самосталну целину и да се налази у комплексу земљишта предвиђеном за јавне објекте у зони зеленила, а што је од значаја због тога што је ова парцела изузета заједно са парцелом број ... која је предмет овог поступка. Предложио је

да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и донесе одлуку у спору пуне јурисдикције, тако што ће одбацити или одбити захтев заинтересованог лица за поништај решења о изузимању од 09.05.1996. године. Трошкове управног спора је тражио по трошковнику који прилажио и то за састав тужбе износ од 16.5000,00 динара, за састав допуне тужбе износ од 16.5000,00 динара, за судске таксе за тужбу и пресуду по одмерењу суда и на име накнаде за превоз сопственим возилом по АТ у износу од 28.331,52 динара за 1. рочиште $x (((238\text{км} \times 2) \times 198,40 \text{дин.})) \times 30\%$.

Заступник заинтересованог лица је на усменој јавној расправи изјавио да је заинтересовано лице у правном следу, јер су од ДД настала два правна лица и то д.о.о. ВВ и д.о.о. ЂЂ и приложио суду уговор о продаји и куповини закључен у Сокобањи 21.03.1972. године између ЕЕ из ..., као продавца, и ЖЖ, ..., као купца, чији су предмет купопродаје биле пословна зграда у изградњи „Милошев конак“ која се налази на деловима катастарских парцела ..., ... и ..., са правом коришћења земљишта. Заступник заинтересованог лица је на расправи даље указао да је наведени уговор доказ да је заинтересовано лице предметене парцеле набавио теретно, као и да се у конкретном случају не ради о комплексу, јер су обе парцеле посебно означене у решењу о изузимању из 1995. године и ни на једној ништа није грађено, што је био један од основних разлога да заинтересовано лице поднесе захтев првостепеном органу. Суду је указао да решење које је тужилац приложио суду на расправи од 05.09.2022. године није од значаја из разлога што је тим решењем наложено Општинској управи шта је потребно да уради у поновном поступку, при чему напомиње да је у поновном поступку, у погледу те друге парцеле, прибављен налаз вештака из кога произилази да се не ради о комплексу. Предложио је да суд тужбу одбије.

Оцењујући законитост става првог диспозитива оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, допуне тужбе, одговора на тужбу, списка предмета ове управне ствари, као и навода пуномоћника тужиоца и заступника заинтересованог лица на одржаној усменој расправи, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произилази да је решењем Одељења за привреду, финансије и урбанизам општине Сокобања, број 465-10/95-02 од 09.05.1996. године, тачком првом диспозитива, утврђено да се изузима из поседа ранијег корисника ГГ из Сокобање градско грађевинско земљиште у корист општине Сокобања и то део катастарске парцеле ... у површини од 0.5,55ха и део катастарске парцеле ... у површини од 0.11,38 ха, обе у КО Сокобања, ради реализације Детаљног урбанистичког плана блока “Центар” у Сокобањи. Тачком другом диспозитива, наложено је ранијем сопственику да непокретност из тачке један овог решења преда у државину Општини Сокобања у року од 15 дана од дана коначности овог решења, а тачком три диспозитива да ће се накнада за изузету непокретност одредити у посебном поступку, по правоснажности овог решења.

Из образложења оспореног решења произилази да је оспореним ставом првим диспозитива одбијена жалба Д.О.О. АА, овде тужиоца, изјављена против става 1. диспозитива решења Одељења за урбанизам, стамбено-комуналне делатности, грађевинарство и имовинско-правне послове Општинске управе општине Сокобања број: 465-10/95-02 од 22. маја 2018. године. Тужени орган у образложењу

оспореног решења наводи да је након разматрања жалби тужиоца и овде заинтересованог лица, одговора на жалбе, ожалбеног решења и свих списа предмета, Министарство финансија одлучило као у диспозитиву овог решења. Тужени орган наводи да је увидом у списе предмета утврдио је да је ожалбено решење донето у извршењу решења туженог органа, број 465-02-343/1998-07 од 20. јула 2015. године, којим је поништено решење Одељења за финансије, наплату јавних прихода и имовинско-правне послове Општинске управе општине Сокобања, број 465-10/95- 02 од 5. јула 2012. године, којим је одбијен, као неоснован, захтев предузећа ВВ д.о.о. ... за поништај правоснажног решења о изузимању Одељења за привреду, финансије и урбанизам општине Сокобања, број 465-10/95-02 од 9. маја 1996. године, а да је наведено решење туженог органа донето у извршењу пресуде Управног суда - Одељења у Нишу II-1 У. 13714/14 од 8. јуна 2015. године, у којој је, између осталог указано на то да легитимација за подношење захтева у конкретном случају није спорна, што је потврђено и пресудом Управног суда II -4 У 5050/10 (2008) од 13.01.2011. године. Првостепеном органу је указано на то да је пропустио да у овој правној ствари утврди одлучну чињеницу која се односи на то да ли је предметно земљиште приведено намени ради које је изузето.

У поновном поступку првостепени орган је, решавајући по захтеву најпре, прихватио наводе из пресуде Управног суда - Одељења у Нишу II-1 У. 16714/14 од 08.06.2015. године и решења овог министарства број: 465-02-343/1998-07 од 20. јула 2015. године да није спорна легитимација подносиоца захтева, а затим је, имајући у виду да је међу странкама у поступку неспорно да предметна катастарска парцела није приведена намени ради које је изузета решењем Одељења за привреду, финансије и урбанизам општине Сокобања број: 465-10/95-02 од 09.05.1996. године, одлучио као у ставу 1. диспозитива ожалбеног решења. Тужени орган је оценио да нису основани наводи жалбе којима се тражи поништај ожалбеног решења у ставу 1. диспозитива из разлога што је одредбом члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи прописано да ће се, на захтев ранијег сопственика, односно његовог законског наследника, поништити правоснажно решење о изузимању градског грађевинског земљишта из његовог поседа, ако корисник градског грађевинског земљишта исто не приведе намени за коју је земљиште изузето, у року од годину дана од дана ступања на снагу овог закона, а за правилну примену цитиране одредбе Закона о планирању и изградњи битно је да ли је предметно земљиште у законском року приведено намени која је одређена решењем о изузимању према планском акту који је важио у време изузимања. По оцени туженог, првостепени орган је правилно поступио када је, на основу потпуно и правилно утврђених чињеница и изведених доказа, одлучио као у ставу 1. диспозитива ожалбеног решења, имајући, пре свега, у виду чињеницу да ниједна од странака у поступку не доводи у питање то да део катастарске парцеле бр. ... КО Сокобања у површини од 0.11,38 ха није приведен намени ради које је изузет решењем Одељења за привреду, финансије и урбанизам општине Сокобања број: 465-10/95-02 од 09.05.1996. године.

Одредбом члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", број 18/16 и 95/18-аутентично тумачење), прописано је, између осталог, да образложење мора да буде разумљиво и да садржи кратко излагање захтева странке, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с

обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива и разлоге зашто није уважен неки захтев или предлог. Одредбом члана 168. став 2. истог закона, прописано је, између осталог, да другостепени орган испитује постојање разлога за побијање решења који су наведени у жалби.

Испитујући законитост оспореног решења у ставу првом диспозитива, Управни суд налази да су учињене повреде одредбе члана 144. став 4. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", број 18/16 и 95/18-аутентично тумачење) а које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари. Ово са разлога, што је из разлога датих како у решењу првостепеног, тако и туженог органа произилази да је у поступку неспорно утврђено да предметна катастарска парцела кп.бр. ... КО Сокобања није приведена намени, а који навод, међутим, тужилац тужбом оспорава. Наиме, тужилац у тужби наводи да је предметну парцелу делимично изградио и потпуно уредио за обављање угоститељске делатности и она се управо на тај начин користи током летњег периода, почев од маја па све до октобра месеца, те да је наведена катастарска парцела уређена тако да доминирају отворене и надкривене терасе са пратећим услужним објектима и као таква користи се искључиво за пружање угоститељских услуга, што је и њена предвиђена намена из важећег планског документа ППР подручја Сокобања. Због наведеног, по оцени Управног суда, тужени, као и првостепени орган пропуштају да утврде одлучну чињеницу у овој правној ствари, а која се односи на утврђење да ли је предметна парцела кп.бр. ... КО Сокобања приведена намени ради које је изузета, или да ли је приведена другој намени, у складу са законом, нарочито при чињеници да у поступку који је претходио доношењу оспореног решења није обављено вештачење, што су сагласним изјама потврдиле и присутне странке на усменој јавној расправи, како би се на основу налаза и мишљења вештака о приведености намени спорне парцеле донео правилан закључак органа.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је ставом првим диспозитива оспореног решења повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе чл. 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као ставу I диспозитива ове пресуде, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, с'тим што је тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Суд није прихватио захтев тужиоца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, будући да су у конкретном случају утврђене повреде правила поступка од стране туженог органа, које према природи ствари може отклонити само тај орган.

Одлука о трошковима поступка из става II диспозитива ове пресуде, донета је на основу одредаба чланова 66. и 67. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09) и одредаба чланова 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...18/20), а који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па су тужиоцу признати трошкови награде адвокату, опредељених у трошковнику предатом суду на усменој расправи, за састав тужбе и једног образложеног поднеска – допуне тужбе, у износу од по 16.500,00 динара, за заступање на одржаној усменој јавној расправи износ од 18.000,00 динара, применом тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12... 37/21), на име накнаде трошкова

адвоката за превоз сопственим возилом у опредељеном износу од 28.331,52 динара ((238км x 2) x 198,40 динара), x 30%), применом одредбе члана 9. став 1. тачка 1. и 3. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12... 37/21), као и трошкове судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и судске таксе на пресуду у износу од 980,00 динара, према тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...95/18), због чега је суд досудио тужиоцу трошкове управног спора у укупном износу од 80.701,52 динара, на који износ је, сагласно одредбама члана 277. став 1. и члана 278. и 324. Закона о облигационим односима (“Службени лист СФРЈ“, број 29/78,... и 57/89 и “Службени лист СРЈ“, број 31/93 и “Службени лист СЦГ“, број 1/03 – Уставна повеља и “Службени гласник РС“, број 18/20), досуђена и законска затезна камата у складу са одредбом члана 3. Закона о затезној камати (“Службени гласник РС“, број 119/12), и то од дана истека рока за добровољно испуњење обавезе, који у овом случају износи 15 дана од дана пријема решења од стране туженог, па до исплате, због чега је одлучено као у ставу II диспозитива решења.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 04.05.2023. године, II-10 У. 11235/20

Записничар,
Јелена Драгојлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бисерка Савић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР